

ת"פ 12231/12/13 - מדינת ישראל נגד ארטור צ'רנוב (עציר) - נדון, סרגיי מירנוב (עציר) - נדון, אנדריי בוצ'קרב - בעצמו

בית משפט השלום בבאר שבע

17 ספטמבר 2014

ת"פ 12231-12-13 מדינת ישראל נ' צ'רנוב(עציר) ואח'
12255-12-13

בפני כב' השופט דניאל בן טולילה

המאשימה
מדינת ישראל
ע"י עו"ד רומן זילברמן

נגד

הנאשמים

1. ארטור צ'רנוב (עציר) - נדון
 2. סרגיי מירנוב (עציר) - נדון
 3. אנדריי בוצ'קרב - בעצמו
- ע"י עו"ד נטע ממן

גזר דין לנאשם 3

הנאשם 3 הורשע על פי הודאתו בכתב אישום מתוקן, בעבירה של תקיפה סתם על ידי שניים או יותר.

על פי המתואר בכתב האישום המתוקן ביום 30.11.13, ברח' קיבוץ גלויות באופקים, הקניטו הנאשמים את אריה ויצמן (להלן: "המתלונן"). המתלונן התעלם מהקנטות אלו והמשיך לחבר וכעבור זמן מה, שב לביתו. לאחר מכן, ירד סבו של המתלונן לרחוב ובדרכו לבית הכנסת, פנה אליו נאשם 1 ואמר לו כי בנו לא מדבר יפה ומתעלם ממנו. הסב ענה כי בנו נפטר וכי המתלונן הינו נכדו. במעמד זה, ירדה אשת הסב וצעקה לנאשמים כי אינם מתנהגים יפה. נאשם 3 טפח על ראשו של הסב ומסר לו "מה הבאת את הזקנה גם לפה?". האחרון התעלם והמשיך לדרכו. לאחר מכן, המתלונן ירד מטה וביקש מסבתו לעלות הביתה. במעמד זה נאשם 1 איים על המתלונן כי ירצח אותו וכן תקף אותו בכך שירק על פניו והכה בפניו באגרוף. בעוד מנסה המתלונן לעלות במדרגות לביתו הצטרפו נאשמים 2 ו-3 לנאשם 1 ותקפו בצוואת חדא את המתלונן. אחיו של המתלונן, אלכסיי ויצמן משך אותו לעבר הדלת, ונאשם 2 תקף גם אותו בכך שהכה אותו באגרופים. בעקבות המתואר לעיל נגרמו למתלונן חבלות בדמות שריטות ושטפי דם בידיים. בגין חלקו של הנאשם בכתב האישום המתואר לעיל הורשע הנאשם בעבירה של תקיפה סתם בצוואת חדא שכן לא יוחסו לו החבלות שנגרמו למתלונן כתוצאה מהאלימות שהופעלה ע"י הנאשמים 1 ו-2.

בעניינם של הנאשמים 1 ו- 2 הגיעו הצדדים להסדר טיעון הכולל תיקון כתב האישום כפי שפורט לעיל ועונש "סגור". על נאשם 1 נגזרה שנת מאסר בפועל בגין מעורבותו בתיק זה וכן מעורבותו בתיק תעבורה שצורף. עונש זה כולל גם הפעלת מע"ת בן 7 חודשים חלקו בחופף וחלקו במצטבר. על הנאשם 2 נגזרה גם כן שנת מאסר בפועל הכוללת אף היא הפעלת מאסר מותנה חלקו בחופף וחלקו במצטבר. (ר' גזר הדין מיום 24.3.14).

עמוד 1

בעניינו של הנאשם שבפניי, כתב האישום תוקן אולם לא הייתה הסכמה עונשית וכל צד היה חופשי בטיעונו. בטרם נשמעו הטיעונים לעונש הנאשם נשלח לצורך קבלת תסקיר בו התבקש שירות המבחן, בין היתר, לבחון את שאלת ביטול הרשעתו של הנאשם.

תסקיר שירות המבחן וחוות דעת מטעם הממונה על עבודות שירות

מהתסקיר מיום 16.6.14 עולה כי עסקינן בנאשם כבן 26, רווק, אשר עלה ארצה מרוסיה בשנת 1998. עוד עולה כי בטרם נפתח נגדו הליך זה, עבד הנאשם כאיש קבע בבסיס מצפה רמון מזה כ-4 שנים.

אשר למשפחתו הגרעינית- זו מנתה זוג הורים ושני אחים נוספים בגילאי 28-35. הלה ציין כי בשל קשיי התאקלמות ופערים תרבותיים, הוריו התגרשו ובשנת 2002 שב האב לרוסיה ובהמשך הצטרף אליו גם אחיו. הנאשם מסר כי שמר על קשר טלפוני לאורך השנים, אולם לפני כ-3 שנים נפטר אביו מדום לב. שירות המבחן מציין כי משיחה עם מפקדיו של הנאשם עולה כי תפקודו של הנאשם טוב וללא בעיות משמעת.

בנוגע לחומרים משני תודעה מסר כי מעולם לא השתמש בסמים ובנוגע לשתית אלכוהול מסר כי החל לצרוך אלכוהול בהיותו כבן 22 וזאת בנסיבות חברתיות אשר בהם אינו מאבד שליטה. הנאשם שלל נזקקות לטיפול בתחום זה. מנגד, שירות המבחן התרשם כי קיימת בעייתיות בצריכת אלכוהול ושימוש לרעה המשפיע על התנהגותו כלפי אחר.

אשר לעבירה נשוא כתב אישום זה - הנאשם מסר כי צרך אלכוהול עובר לאירוע וככול הנראה איבד שליטה על התנהגותו. שירות התרשם כי הנאשם מפחית מחומרת מעשיו, מתקשה לגלות אמפתיה כלפי המתלונן וכן מתקשה בקבלת אחריות על מעשיו.

אשר להערכת סיכון להישנות התנהגות פורצת חוק, שירות המבחן מציין כי הואיל ועסקינן בנאשם המתאפיין באימפולסיביות ובסיפוק צרכים באופן מידי, והואיל וזה משתמש לרעה באלכוהול וכן אינו נוטל אחריות על מעשיו ואף משליכה על סביבתו - רמת הסיכון בעניינו הינה גבוהה.

נוכח האמור, שירות המבחן בסופם של הדברים לא בא בהמלצה טיפולית ואף המליץ על ענישה מוחשית בדמות מאסר בפועל אשר יכול ותרוצה בדרך של בעבירות שירות, וזאת לצד מאסר מותנה מרתיע וכן הטלת פיצוי כספי על המתלונן.

יער כי שירות המבחן בתסקירו מציין כי לחובת הנאשם הרשעה אחת בתחום האלימות משנת 2009 דבר אשר עומד בסתירה לטיעוני הצדדים וכן לחומר שהוגש לבית המשפט. הצדדים התבקשו בהחלטתי מיום 16.9.14 להתייחס לאותה תהייה ואכן מתגובתם עולה כי לנאשם רישום ללא הרשעה בגין עבירת אלימות שבינתיים נמחקה.

ביום 17.6.14 נשלח הנאשם בנוסף לקבלת חוות דעת מטעם הממונה על עבודות שירות. בחוות הדעת מיום 13.7.14 ניתנה המלצה חיובית ולפיה הנאשם נמצא מתאים לריצוי עבודות שירות במועצה הדתית באופקים.

טיעוני הצדדים

בדיון מיום 3.9.14 במסגרת טיעוניו לעונש הפנה ב"כ המאשימה לחומרת המעשים המיוחסים לנאשם ובפרט לכך שהנאשם היה שותף מלא להתנהגות בריזנית אשר בוצעה בצוותא חדא עם שניים נוספים. עוד הפנה לתסקיר מאת שירות המבחן אשר בסופו של יום לא בא בהמלצה טיפולית וביתר שאת הדגיש כי שירות המבחן העריך כי רמת הסיכון להישנות התנהגות עבריינית בעניינו הינה גבוהה. לדבריו, במצב דברים זה יש להעדיף את האינטרס הציבורי על פני האינטרס האישי, ומשכך, עתר להטלת עונש של מאסר בפועל, לצד מאסר מותנה ופיצוי למתלונן.

מנגד, ב"כ הנאשם ביקשה בראש ובראשונה לאבחן את עניינו של נאשם זה מיתרת הנאשמים הואיל ולדבריה חלקו של זה מינורי לעומת חלקם של האחרים. זאת ועוד. הפנתה לכך שעסקינן בנאשם צעיר יחסית הנעדר עבר פלילי ולכך שהנאשם היה מצוי המעצר תקופה לא מבוטלת ובהמשך משוחרר בתנאים מגבילים אשר לא נטען לגביהם כי הפרם. כמו כן, זו פירטה את הנזקים שנגרמו זה מכבר לנאשם מעצם העמדתו לדין, בכללם, צבירת חובות, פגיעה במקום עבודתו, דחיית חתונתו וקניית דירה. לדבריה, הרשעה בפלילים, הלכה למעשה, תשים קץ לקריירה הצבאית של הנאשם ותפגע בו ובמשפחתו באופן קשה. בהקשר לכך, ציינה כי ביום 26.2.14 הנאשם שב לעבודתו בבסיס מצפה רמון ועל אף שביצע את תפקידו לשביעות רצון מפקדיו, התכנסה ועדה בעניינו אשר הורתה על השהייתו מהצבא בעקבות מעורבותו בתיק זה.

אשר לתסקיר - טענה כי אין הלימה בין המלצות שירות המבחן לבין עובדות כתב האישום המתוקן בו הורשע הנאשם. כמו כן, שירות המבחן כלל לא התייחס לשאלת אי הרשעה. אשר לשימוש באלכוהול נטען כי התרשמות שירות המבחן לפיה הנאשם סובל מבעיית אלכוהול אינה מתיישבת עם מבחן המציאות שכן עסקינן באיש קבע המשרת בבסיס סגור, אשר בוודאי לא יכול היה לתפקד לשביעות רצון מפקדיו לו היה סובל מבעיית אלכוהול. נוכח כל אלו, זו סבורה כי ניתן במקרה זה להסתפק באי הרשעה. לדבריה מאסר בדרך של עבודות שירות הינו עונש בלתי מידתי ואינו מתבקש שיקשה על חזרתו של הנאשם למסלול חיים נורמטיבי ומתפקד.

בת זוגו של הנאשם, הגב' אולגה בכרך, במכתב שהוגש לבית המשפט ביום 16.9.14 פירטה אף היא את ההשפעה הקשה של ההליך הפלילי על הזוגיות בין השניים, על כך שבשל הסתבכותו בוטלה החתונה שהייתה מתוכננת ועל כך שמצבם הכלכלי התדרדר. הנאשם הוסיף על דברי ב"כ והביע חרטה על מעשיו. כמו כן, ציין כי מאז שהשתחרר מהמעצר צבר חובת רבים ועבד בעבודות זמניות. כיום הינו מובטל.

דין והכרעה :

שאלת ביטול ההרשעה:

ב"כ הנאשם עתרה לסטות ממתחם העונש ההולם ואף לבטל את הרשעת הנאשם נוכח הנזק הבלתי פרופורציונאלי הצפוי להיגרם לנאשם מן ההרשעה. לדבריה, הרשעת הנאשם, אשר הינו איש קבע מזה כ-4 שנים, למעשה תסיים את הקריירה הצבאית שלו ותגדע את מקור פרנסתו.

הווה ידוע כי מי אשר נמצא אשם בביצוע המעשים המיוחסים לו בכתב האישום, יורשע בדיון. בעצם ההרשעה מביעה החברה סלידה מהמעשה ומקווה להשיג הרתעה }ראו בעניין זה ע"פ 9262/03 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד נח (4), 869}. לצד האמור, במקרים בהם הנזק מהרשעת הנאשם עולה על הנזק שיגרם לציבור באי הרשעתו - ניתן לסיים את ההליך ללא הרשעה.

המבחנים הנוגעים לשאלת אי הרשעה והשימוש בסמכות חריגה זו נקבע במספר הלכות מובילות. בעניין זה ראה בין היתר רע"פ 432/85 רומנו' מ"י, ע"פ 9262/03 פלוני נ' מ"י, ע"פ 2669/00 מ"י נ' פלוני, ע"פ 2083/96 תמר כתב נ' מ"י.

בהלכת "תמר כתב" סוכמה עיקר ההלכה במסגרתה קבעה כב' השופטת דורנר כי הימנעות מהרשעה אפשרית בהצטבר שני גורמים: ראשית, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם ושנית, סוג העבירה מאפשר לזוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה בלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים המפורטים לעיל. ודוק, המדובר בחריג מצומצם שיש להפעילו אך במקרים חריגים ויוצאי דופן.

בע"פ 2669/00 שצוין לעיל, ציינה כב' השופטת פרוקציה: **"משהתבקש ביהמ"ש לשקול אימתי יחיל את הכלל המדבר לחובת ההרשעה ומתי יחיל את החריג בדבר הימנעות מהרשעה, נדרש איזון שיקולים המעמיד את האינטרס הציבורי אל מול נסיבותיו האינדיבידואליות של הנאשם. בראיה כוללת נשקל מן הצד האחד הצורך במיצויו של ההליך הפלילי בדרך של הרשעת העבריין כדי להשיג בכך, בין היתר, את גורם ההרתעה והאכיפה השוויונית של החוק. שיקול ציבורי זה פועל במשנה תוקף ככל שחומרת העבירה גדולה יותר, והנזקים לפרט ולציבור מביצועה גוברים.**" עוד ראה בין היתר, ע"פ 419/92 מ"י נ' כהן, וכן ע"פ 1356/94 מ"י נ' ג'ורג'.

בתיק זה סבורני כי הנאשם לא צלח אף לא אחת מן המשוכות כפי הפסיקה לא כל שכן את הצטברותן יחדיו. את רכיב ה**שיקום** בעניינו של הנאשם ומידת הפגיעה בו בעניינו של הנאשם בפני יש לבחון בשני אופנים. הראשון, הליך טיפולי מובהק שעבר הנאשם בשלב ההליכים שננקטו נגדו. הפן השני, הפגיעה בעתידו של הנאשם, כלכלית ובכלל, ללא קשר להליך טיפולי קונקרטי.

אשר לפן הראשון, - קיומו של הליך טיפולי מובהק - הרי שזה כלל לא התרחש והנאשם לא נרתם לכל הליך שייתן מענה מלא או חלקי להשפעת הרגלי שתיית האלכוהול שלו על חייו או לקושי שלו לשלוט בדחפיו האלימים.

ביחס לכך, שירות המבחן מצוין כי הנאשם: **" התקשה להסביר את הפער שבין אינפורמציה זו לבין העובדה כי נישפט בעבר בגין עבירות אלימות תחת השפעת אלכוהול . הוא התקשה לראות קשר בין הפניותו לשירותינו לבין צריכת אלכוהול ומצבי סיכון אפשריים בעקבותיהם ... התרשמנו כי בתקופות בהן אינו מעורב בהליך פלילי פעיל קיימת בעייתיות בצריכת האלכוהול ונראה כי קיים שימוש לרעה באלכוהול המשפיע על התנהגותו כלפי האחר"**

חרף התרשמות זו של שירות המבחן, הנאשם סבור כי אין מדובר בפגיעה הרסנית באחר וכי התנהגותו האלימה נמצאת בשליטתו. זה התקשה לגלות אמפטיה כלפי הקורבן ומימלא לא ראה כל צורך בשילובו במסגרת כלשהיא מטעם שירות המבחן. יושם אל לב שהנאשם צרך כפי הנראה אלכוהול בכמות מרובה עובר לתקיפת המתלונן עד כי לא זוכר חלקים רבים מן האירוע. הגם כך, לא ראה על בעיתיות בהרגלי השתייה שלו.

אשר לפן השני הנוגע לשיקומו של הנאשם - מידת הפגיעה של ההרשעה על עבודתו כנגד בקבע - הדברים אינם חד משמעיים שכן אין מחלוקת שהנאשם, על פי החומר שהונח בפני בית המשפט הושהה מתפקידו בצבא וזאת עקב מעורבותו במתואר בכתב האישום. כך גם יש להניח כי הרשויות בצבא יקחו בחשבון את הסתבכותו בפלילים על רקע שתיית אלכוהול שעה שייבחנו האם להעסיקו מחדש. מנגד, וזאת יש לומר, אין קביעה קטיגורית של רשויות הצבא לפיה עצם ההרשעה בפלילים די בא כדי למנוע המשך שירות צבאי ללא כל שיקול דעת. כל מקרה נדון לגופו. בהקשר לכך, יוער כי גם לא הוצג לבית המשפט כל מסמך ממנו עולה כי היה והנאשם יורשע בדין, הדבר יביא מיידית לפיטוריו. בכך גם לא הוצג לבית המשפט הנזק הקונקרטי הבלתי פרופוציונאלי שיגרם כתוצאה מהרשעה. **בעניין זה ראו, בין היתר, רע"פ 8627/12 הנסב נ' מדינת ישראל (31.12.2012); רע"פ 2180/14 שמואלי נ' מדינת ישראל (26.4.2014); רע"פ 1439/13 קשת נ' מדינת ישראל (4.3.2013).**

יתרה מכך, אפילו יימצא כי יש בהרשעה זו כדי להביא לפגיעה בעבודתו של הנאשם בצבא ועסקין בפגיעה החורגת מההשפעה הנלווית מטבעם של דברים לכל הרשעה בפלילים, הרי שעדיין סבורני כי בהתאם למבחן הכפול בהתאם להלכת כתב, סוג העבירה ונסיבותיה אינם מאפשרים הימנעות מהרשעה בשים לב לפגיעה המהותית שיהיה בכך ביתר שיקולי הענישה.

מעשיו של הנאשם מהווים דוגמה לקלות הבלתי נסבלת של אלימות חסרת רסן המופנית ללא סיבה כלפי קורבנות תמימים אך בשל כך שאתרע מזלם נכחו בזמן הלא נכון במקום הלא נכון. המדובר בתקיפה ברוטלית בצוותא חדא של שלושת הנאשמים את המתלונן כאשר גם אם חלקו של הנאשם פחות מבחינה פורמלית מאלה של שותפיו הרי שעדיין חלקו משמעותי.

בהקשר לכך, הנאשם יחד עם האחרים מקניט תחילה את המתלונן המתגורר בסמיכות לביתו עוד בטרם התדרדר האירוע לכדי אלימות. כפי המתואר, המתלונן אינו נגרר אחר הקנטות אלו נכנס לביתו.

גם לאחר שסבו של המתלונן וכך גם המתלוננת מעירים לנאשמים על התנהגותם הדבר אינו מביאם מלחדול ממעשיהם והנאשם שבפניי אף שב ומקניט את הסב תוך שמציין בפניו: " מה הבאת גם את הזקנה לפה?". המתלונן אשר כפי הנראה צופה את העתיד לבוא קורא למתלוננת לעלות לבית אולם בשלב זה שלושת הנאשם בצוותא חדא תוקפים אותו בעודו מנסה לעלות במדרגות. אמנם לנאשם לא מיוחסת החבלה שנגרמה למתלונן וחלקו קטן מחלקו של נאשם 1 אולם אין להתעלם מכך שבסופו של אותו אירוע אלים שהנאשם 3 היה חלק מיוזמיו הביא בסופו של דבר לכך שהמתלונן נחבל ונגרמו לו שטפי דם ושריטות.

התנהלות זו מלמד על נאשמים אשר "חיפשו" עם מי לריב חרף רצונם של המתלוננים ל"נתק מגע" ולהימנע מעימות. הנאשם אינו יכול להסתתר ולחמוק מאחריותו נוכח השפעת האלכוהול שצרך לא כל שכן שעה שבמעמד גזירת עונשו לא עבר כל הליך טיפולי. הנאשם בעל מימדי גוף גדולים ונקל לשער מה רבה הייתה ההשפעה התקיפה על גופו ונפשו של המתלונן שעה שהנאשם יחד עם שני שותפיו תקפו אותו במעלה המדרגות. אירוע שכזה כולל רכיב של פגיעה בכבודו של המתלונן ובתחושת הביטחון שלו בפרט כאשר תקיפתו נעשתה בנוכחות בני משפחתו ובפתח ביתו. עוד יש לקחת בחשבון את הנזק הפוטנציאלי כי אירוע שכזה עלול להסתיים עם נזקים חמורים יותר.

רבות נכתב על הפיכתה של החברה הישראלית לחברה אלימה ועל כן יש ליתן ביטוי הולם מצד בתי המשפט גם לשיקולי מניעה והרתעה. הימנעות מהרשעה במקרה זה, יש לפגוע מהותית בשיקולי ענישה אלה. בהקשר לכך ר' דברי בית המשפט העליון ברע"פ 3589/14 שרון לוזון נ' מדינת ישראל, דינים עליון 2014 (109) 197 (10.06.2014) **אשר עוסק בעבירת התקיפה:**

"המבקש הורשע בכך שבמהלכו של כנס שהיה פתוח לציבור, ונגע להתאגדותם של העובדים במקום עבודתו, הוא תקף באגרופו פעיל המשרתיך לארגון עובדים מתחרה. תקיפתו של המתלונן גרמה לחבלה שלממש באחת משיניו והצריכה טיפול רפואי. המבקש ביצע מעשה אלימות חמור, שפגע בכבודו ובשלמות גופו של המתלונן, כמו-גם בזכותו לבטא את דעותיו בפומבי, וכל זאת אך משום שהמתלונן החזיק בדעות המנוגדות לשלו. לצערנו, מעשי אלימות מעין אלו נפוצים למדי במחוזותינו, והננו עדים, לעיתים קרובות, לחילופי דברים הנוטים להידרדר במהירות לחילופי מהלומות. לפיכך, הנני סבור כי סוג העבירה אותה ביצע המבקש אינו מאפשר להימנע מהרשעתו של המבקש".

בעניינו אמורים הדברים מקל וחומר שכן בפס"ד שצוטט לעיל, דובר על מי שהתקבל בעניינו תסקיר שירות מבחן שבא בהמלצה חד משמעית להימנע מהרשעה.

אסיים התייחסותי לשאלת אי ההרשעה בשתי נקודות קצרות. ראשית, העובדה כי בעניינו של הנאשם 3 כבר מצא בית המשפט בעבר לנקוט בצעד החריג ויוצא הדופן של אי הרשעה בעבירת אלימות, גם כן תחת השפעת אלכוהול, מחייבת בחינה זהירה ומדוקדקת אף יותר מדרך הכלל שעה שזה עותר פעם שנייה תוך 5 שנים לנקוט בדרך זו.

שנית, אכן המלצת שירות מבחן כשמה כן היא ואין היא מחייבת את בית המשפט. יחד עם זאת, שעה שבית המשפט שוקל הימנעות מהרשעה על רקע המבחנים שבפסיקה נדמה כי להמלצה זו משקל נכבד וסטייה ממנה מחייבת נימוקים כבדי משקל.

לאור האמור לעיל וכסיכום ביניים לא מצאתי כי ניתן בעניינו של הנאשם להימנע מהרשעה ועל כן הרשעתו בעובדות כתב האישום המתוקן תיוותר על כנה.

אשר לעונש שיגזר על הנאשם הרי רבים מבין השיקולים אותם פירט בית המשפט לעניין ההרשעה תקפים גם לעניין גזירת העונש ועל כן אלו יצוינו בקצרה תוך הפנייה לכל שפורט לעיל.

על פי סעיף 40ג (א) לחוק העונשין, בקביעת מתחם העונש בהתאם לעקרון ההלימה, על בית המשפט להתחשב "בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה".

בתיק זה פגע הנאשם בערכים החברתיים של הגנה על שלומו ובטחונו של הפרט. לא אחת התריעו בתי המשפט ביחס לעבירות האלימות כי יש למגר את תופעת הבריונות המצויה ברחובות על ידי ענישה הולמת. על שיקוליי ההרתעה שעל בית המשפט לשקול בעבירות אלו אפנה לע"פ 4330/12 דעאס נ' מדינת ישראל (5.11.2012):

"בית משפט זה עמד לא אחת על הצורך בהרתעה מפני עבירות אלימות שנועדו לפתור סכסוכים" בכוח הזרוע. דומה כי לא ניתן להתעלם מהתפשטותו של נגע האלימות בארצנו ומההיקף הרב של עבירות מסוג זה המגיעות לפתחם של בתי המשפט. המסר שצריך לצאת מבית משפט זה הוא כי פתרון סכסוכים ראוי שייעשה על ידי פניה לרשויות החוק ולא על ידי נטילת החוק לידיים."

וראו בעניין זה גם ע"פ 8314/03 רג'אח נ' מדינת ישראל (7.6.05); ע"פ 3277/10 אגבריה נ' מדינת ישראל (2.2.2011); 18534-05-11 מדינת ישראל נ' רונן וקנין (27.11.11).

אשר למדיניות הענישה הנהוגה בעבירות דומות לאלה בהן הורשע הנאשם - הרי שזו נעה על דרך הכלל בין עונשי מאסר מותנים ועד מספר חודשים מאסר בפועל שיכול ויגיעו לכדי שנת מאסר.

בתיק זה מידת הפגיעה של הנאשם בערכים המוגנים המפורטים לעיל הינה משמעותית. בהקשר לכך, הדברים שפורטו בנוגע לשאלה האם סוג העבירה מאפשר הימנעות מהרשעה תקפים גם ביחס לראש פרק זה אין לי אלא לשוב ולהפנות לאמור שם.

לאור האמור לעיל, ובשים לב לערך החברתי שנפגע ומידת הפגיעה בו, למדיניות הענישה הנהוגה בעבירות אלו וכן בשים לב לנסיבות ביצוע העבירה, הנני קובע כי מתחם העונש ההולם בגין עבירת התקיפה נע בין חודשיים ל - 10 חודשים מאסר בפועל.

אשר לקביעת עונש של הנאשם בגדרי המתחם מצאתי כי מן הראוי שזה יהיה ברף הנמוך של המתחם אותו קבעתי. בעשותי כן נלקחה בחשבון העובדה כי מדובר בנאשם ללא הרשעות קודמות, אשר הודה וחסך בזמן שיפוט יקר. כמו כן, עסקינן בנאשם צעיר כבן 26 אשר עלה ארצה מרוסיה בשנת 1998. חרף קשיי התאקלמות משפחתו, זה הצליח להשתלב בחברה הישראלית ובפרט במעגל התעסוקה. יש לעונש שייגזר עליו כדי להשפיע באופן משמעותי עליו ועל בני משפחתו. הנאשם היה במעצר מספר שבועות עד אשר שוחרר ובהמשכם של דברים שהה בתנאים מגבילים. שיקולים אלו לא היה בהם כדי להצדיק הימנעות מהרשעה אולם יש בהם להביא את בית המשפט לקבוע את עונשו של הנאשם בתחיתו של המתחם אותו קבעתי.

לצד האמור לעיל, מדובר במי שיש מקום ליתן ביטוי לשיקולי הרתעת היחיד בפרט שעה שאליבא שירות מבחן נשקפת מן המשיב רמת סיכון גבוהה להישנות התנהגות פוגענית כלפי האחר ולהעמקת שימוש באלכוהול.

בגזירת עונשו של הנאשם אף בית המשפט לוקח בחשבון את עקרון אחידות הענישה בשים לב לכך שעל כל אחד מהנאשמים 1 ו-2 נגזרה, בין היתר, שנת מאסר בפועל. עונשו של הנאשם יקח בחשבון גם עונש זה וזאת כמובן תוך האבחנה העניינית המתבקשת על רקע היותם של נאשמים 1 ו-2 בעלי עבר פלילי. חלקם בכתב האישום והפעלתם של מאסרים מותנים. הנאשם נמצא מתאים לרצות עונש של עבודות שירות ובנסיבותיו ובנסיבות תיק זה מצאתי כי את העונש שאגזור עליו זה יירצה בדרך זו ולא מאחורי סורג ובריח.

מכל המקובץ הנני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

א. חודשיים מאסר בפועל שירוצו בדרך של עבודות שירות.

ב. 5 חודשים מאסר על תנאי למשך 3 שנים שלא יעבור עבירת אלימות מסוג עוון.

ג. 10 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים שלא יעבור עבירות אלימות מסוג פשע.

ד. 3,000 ₪ פיצוי למתלונן, עד תביעה 9 על פי פרטיו בכתב האישום. הפיצוי ישולם עד ליום 01.05.15.

בהתאם לאמור בחוות הדעת מאת הממונה על עבודות השירות הנאשם ירצה אותן במועצה הדתית אופקים ברחוב גולומוב 7 וזאת החל מיום 04.11.14. במועד זה על הנאשם להתייבב במפקדת הממונה על עבודות שירות מחוז דרום בסמוך לכלא באר שבע. הובהר לנאשם כי היה ולא יישמע להוראות הממונה או למעבידו ניתן יהיה לגזור עליו עונש מאסר ממשי חלף עבודות השירות.

עותק מגזה"ד יועבר לידי הממונה על עבודות שירות.

זכות ערעור תוך 45 יום מהיום לביהמ"ש המחוזי.

ניתנה והודעה היום כ"ב אלול תשע"ד, 17/09/2014 במעמד הנוכחים.

דניאל בן טולילה, שופט

הוקלד ע"י חיה דמרי